

Jamaleònics planta cara als cunyats de «Cap de plàstic»

Estrenem el tema «Cap de plàstic», inclòs en el nou disc del conjunt saguntí 'Multitud subalterna' | Parlem amb la banda sobre aquest nou treball, que es publica demà mateix

Jamaleònics | Xepo WS

Després de l'aventura per l'actual edició del Sona9, **Jamaleònics** ha decidit embarcar-se a publicar el seu primer treball discogràfic. El resultat ha estat *Multitud subalterna* (Thornado Music, 2021), un àlbum amb una amanida musical que veu del jazz, l'ska, el reggae, el funk i el punk. Avui, però, nosaltres us n'oferim un primer tastet presentant un dels vuit temes que conformen el disc: "Cap de plàstic".

Amb una base rítmica ben *funky*, unes guitarres que fluctuen entre el rock i els contratemps del reggae, i uns sintetitzadors d'allò més *vuïtaners*, **Jamaleònics** fa una sàtira àcida de l'estereotip del 'cunyat de bar'. Versos com "Joan és doctorat a la barra del bar" o "Ell entén de tradicions anant als bous" són un exemple de tota la cultura del masclisme, el profund tradicionalisme arcaic i la ignorància que la banda hi vol reflectir. Per a conèixer més detalls, tant d'aquest tema com del treball al complet, n'aprofundim amb l'ajuda d'alguns dels integrants de **Jamaleònics**.

"Cap de plàstic" satiritza sobre l'estereotip del "cunyat" de bar. Us n'heu trobat sovint, de persones d'aquest tipus, fins al punt de dedicar-los una cançó?

Sara Pacheco (saxo alt i veus): Exacte! Com bé dius, és una sàtira de l'estereotip de cunyat o de "meninfot". Al grup som tots de pobles xicotets -al meu, per exemple, hi ha 3.000 i escaig habitants-, i hem crescut envoltats d'aquest tipus de persones i, per descomptat, hem tractat sovint amb ells. "Cap de plàstic" és un tema fresquet per ballar i passar-ho bé; personalment, jo m'ho passe genial cantant-la a l'escenari!

El 'lead synth' de "Cap de plàstic" recorda el mític sintetitzador de "Jump" de Van Halen. Com va aparèixer la idea d'incloure un sintetitzador dels vuitanta a la cançó?

Ximo González (teclats): El *lead synth* de "Cap de plàstic" va sorgir un poc d'anar provant sons que m'agraden. Provàrem hammonds, rhodes i altres, però res no acabava de quallar amb la sonoritat de la resta d'instruments. Llavors, vaig començar a provar *sintes* a un assaig i quan vaig tocar amb eixe, tots ens adonàrem que era perfecte per a l'ambient del tema.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=QxLzHttwiHU>

Parlem del treball que publiqueu demà. D'on sorgeix el nom de 'Multitud subalterna'? És una reivindicació a totes aquelles minories oprimides?

Dani Trujillo (saxo baríton i veus): Exactament. El títol, com a concepte, és la recopilació de les cançons del disc: un conjunt que parla de les seues diferents parts, i cada part reflecteix aspectes de la vida de persones que ens envolten i que viuen amb nosaltres en aquesta societat. No sols tractem de donar visibilitat a certs col·lectius que estan abjectes per a la societat, sinó que, des de l'experiència, busquem un perquè, una raó que ens explique qui som i què podem fer per garantir una societat que ho respecte tot i tothom. La multitud és per a nosaltres un goig, és festa, és diversió, és poder admirar el món que ens envolta. Però dins de tot el bo, hem de qüestionar-nos què és allò que podem aportar per tal que el que està mal vist tinga un suport i un respecte.

Com ha estat el procés de creació de les cançons del disc, ajuntant tants estils diversos com funk, reggae, ska o punk?

S.P: Al grup som vuit persones amb gustos diferents, i eixa és la raó d'aquesta amanida d'estils en la nostra música. Per crear ho solem fer de diverses maneres: a algú se li acudeix una línia de baix, una lletra o un *riff*, i a l'assaig improvisem sobre eixa nova idea i anem creant entre totes. Aquest procés és molt dedicat i lent, però el resultat per a nosaltres és molt satisfactori. També hi ha temes en què un de nosaltres (sol ser l'Arnau, bateria i cantant) porta la partitura amb pràcticament tot el tema escrit i treballem sobre una composició. Són dues maneres de compondre amb les quals ens trobem còmodes i, de moment, seguirem treballant així.

Tres de les cançons del disc superen els 6 minuts, un fet habitual fa 30 anys, però pràcticament desaparegut avui dia.

Víctor Sánchez (baix elèctric i veus): Des dels inicis del grup, no ens hem posat barreres quant a la durada. Si desenvolupem una idea i ens agrada pel camí que va, tampoc passa res perquè s'allargue, sempre que tinga sentit. Crec que açò ve un poc d'on venim. Començàrem tocant estàndards de jazz, i se'ns ha quedat dins allò de no tenir problema en allargar els temes el que siga necessari. Referents per a nosaltres com **Snarky Puppy** i la **New York Ska Jazz Ensemble** ens inspiren a tot açò. Si bé és veritat que sabem que el públic avui en dia no està acostumat a temes tan llargs, i a poc a poc ens van sorgint nous temes que estan més acoblats als estàndards actualitat.